

ԵԱԿԵՑՄՈՒԱ ԱԲԵԿԱՐԷԿԵՇՈՒ ԵԱՅԱՅՑՑՈՒ ԿԵՐՄԱ

3. 2. ՑՐԿՎՈՒԵ ԵԱՑՌԾՈՒՄ ԵՈՉՅՅՈՒՇԱԲ

ଓଡ଼ିଆ ମାଲିଙ୍ଗା ରାଜନୀତି

ԱՅԻ ԽՈՐ ԱՎԵԼՅԱ ԶԱ ՖՈԹ

ბ. მათი თეალები ხედავენ, რომ ჩემის ჩინაში დაიღულები ზოგი რამ კერძო კულტურული ში ზოგი რამ კერძო რჩება „ისე, როგორც იყო“, მარად მათი გულგრილობისათვის მოუწვდომელია იმის შეგნება, რომ მოლოდი იმიტომ აჩება, რომ პროცესტორიას, ქვეყნის ბატონ - პატრიოტს დრო არ ჰყოფნის საბოლოოდ დანგრიოს, გაანაბეჭუროს ეს ნაშები. ეს ხალხი სოულიად დაკამაყოფილებულია იმით, რაც უკვე გაკეთებულია, რამც ხელი შეუწყონებელია იმით, რაც უკვე გაკეთებულია, რამც ხელი შეუწყონებელია მათი ინდივიდუალისტური მათ საწინაურებულიყვნენ, მოხეოს ხებულ პოზიციებზე დამდგარიყვნენ და რამც კამაგრა მათი ინდივიდუალისტური მათებისათვის გულგრილობა. მათ არ ესმით, რომ უკვე ჩერენი იყენი ურთისებას და არც კი ცის ვისთვის, ესვი ეპარება, რომ ეს საქმე საერთოდ საჭირო იყოს. სწორედ იმიტომ მწერლების უმეტესობას არ აქვთ სურვილი ვინერ გახსაროს და უნდა, რომ უკვლევის არყენის“. სოციალისტურ საბჭოთა ექსპლუატაციის ავშირის ლიტერატურები ხედავნ, ვისთვის მუშაობებ ისინი. მკითხველი თეოთონ მირის მათთან, მკითხველი მათ „სულის ინტერებს“ უწოდებს და მოითხოვს, რომ მათ უბრალო სიტყვებით კარგ, მართალ სახეებად გამოხატონ მისი, შეგრძნობანი, გრძნობები, ფიქრები, მისი გმირული მუშაობა. მკითხველის ასეთი მცირები

მწერლების, პირველმა | დოებას, შექმნა რა უპარტიო მწერა- ეჭვი არაა, რომ ჩვი
ურთიერთობაში თავისი შემცი- ლოა, ანუ სისის თავისი გაუსა- რ ტრადიცია არაა.

როგორის პირველი აქტის დასაწყისში ისინი შეეხვევენ „ჩოვნებას სიმაყის გრძელის გარეშე“. პირიადი ასებობის აზრით, და, მხოლოდ იმაზე ზრუნვავნ, რომ შეინარჩუნოს თავის პატარა, უხეიროდ გაშალაშანებული ტალანტების გრძლალი ელგარება, მკრთალი ბრწყინვალება. მთველის გაუგებარია, რომ პირადი ასებობის აზრი იმაშია, რომ გააღმავო და გააფართოო შეროველი კუმბრიაბის მრავალ მილიონიან მსებრის არსებობის აზრი. მაგრამ ააშ შეაცალმდილინიანმა მასწმები ყრილობაზე გამოვზარეს თავიანთი შა-რმიმადგენლება: წარმოების სხვადასხვა დარგის მომენტი, რომ მას და მის მიზანით არის შევნის ბედინერება, რომლის ფასიც ჩენ ჯერ კიდევ ცურ ვიცით. როგორც მომზე რესპუბლიკათა კულტურის გი, ნაციონალური ფორმით ჩერებიან და უნდა იქნენ თავისი რაობით სოციალისტურად — ასევე ჩენი შემოქმედება უნდა დარჩეს ინდივიდუალური ფორმით და სოციალისტურ — ლენინური მისი ძირითადი სახელმძღვანელო იდეის აზრით. აზრი ესაა: „ადამიანთა განთავისუფლება წარულის ნაშებისგან, მათი განთავა-სუფლება გონიერისა და გრძნობის დამსახინებელ კლასობრივი ისტორიის ჩავონებისგან, ისტო-რიის, რომელიც შრომის აღმიანებს ზრდის მონებად ინტელიგენტებს — ინტერებად ან გულგრილებად, ანარქისტებად ან ორეგარებად, სკო-და სიყვარულით უნდა დაგეხმაროთ მის მიერ არტესულ მძიმე გზაზე, მაგრამ, როგორც სამართლიანად თქვენი უნდა გადავლახოთ, მაგრამ ამ ფაქტში არის ჩენი ბედინერება, რომლის ფასიც ჩენ ჯერ კიდევ ცურ ვიცით. როგორც მომზე რესპუბლიკათა კულტურის გი, ნაციონალური ფორმით ჩენი შემოქმედება უნდა და მითითება, ხალხის დოვლათის უნაყოფო, საზარალო ფლანგების შესახებ წიგნის წუნის წარმოებაზე. მაგრამ ამ უნდა გავიცით ჩენი შემოქმედება უნდა და მითითება, ხალხის უნდა ვაგონ კოლექტურულად. ჩენი დროშიალური სახისნის აუკილებლობის შესახებ ცხარედ და დამაჯვერებლად ლაპარაკობდნენ ჩენი დრამატულებები. მე დარწმუნებული იყო, რომ „სრული-დ საკაშირო თეატრის“ და „კლასიკოსების თეატრის“ მოწყობა ძალით შევვიწყობს ხელს ძველ და საშუალო საუკუნეთა დრამატურგების ტექნიკის ათვისებაში, ხოლო მომზე რესპუბლიკათა დრამატურგის გაითაროვების თავის თმათი კონიორ, რომ ეს სიყვარული გამო წევულია ჩენი ასაღვაზრო ლიტერატურის დამსახურებით, მუშა ბით. მკითხველმა ჩენი უფლება მოგვა ვიამაყო მკითხველის და ლინინის პარტიის ჩენენიამი დამოკიდებულებით, მაგრამ ამ უნდა გავალოთ ჩენი მუშაობის მიზნებით, რომელიც სრულყოფილობა, რომელიც სრულიადც არ არის.

დაბარევების მუნიციპალიტეტის ყოილობა-
ზე? იმში, რომ იმათ, ორმლებაც
უსატუროებად, „მერყევებად“ ით-
ლებოდა, აღისრეს გულშროველა,
— რომლის სისტულებიც მე არ შე-
ძილია უკვი შევიტანო,— აღიარეს,
ბოლშეციში ერთიანერთ მხედროლ,
ხელმძღვანელ იდეალ შემოქმედება-
ში, სტკუს მხატვრობაში. მე და-
დად ვავასებ ამ გამარჯვებას, ვინა-
იდან შე, ლატიტურობრძან, საკუთარი
კონცენტრებით ვიკი, თუ რა თვით-
ნება, აზრი და გრძნობა, ლატერა-
ტონისა. რომელიც ცდლობს იპ-
ოს შემოქმითის თავისუფლება
ტიკასებად და კრიტიკოსებად, ან-
და შეურჩევებლის შემარტივებლებად.
მოლოს და ბოლოს ყოილობა უც-
ლებას გვაძლევს იმედი ვიქონიოთ,
რომ ამიერილან ცნება „უბარტიონ
ლიტერატორი“ დარჩება მხელოდ
ფორმალურ ცნებად, შინაგანად კი
თვითეული ჩვენებანი თავის თავს
იგრძნობს ნაწვილ წევრად, ლენი-
ნური პარტიისა, რომელმაც ასე
შევენიცვალ და რჩოულად დამტ-
კიცა თავისი ნდობა უპარტიონ ლი-
ტერატორია ლირისტისა და მუშაო-
ბისადმი. (ტაში).

კის ფარგლებს, გვიჩვენებს ახალ
ორიგინალურ კოლაზიებს.

ჩევნმა საბჭოთა პოეზიამ, თავისი
სიცოცხლის მოქლე ხანში, მეტად
საგრძნობ წარმატებებს მიაღწია,
მაგრამ სუვე, როგორც პროზა, იგი
მოლომათ შეიცვას უნაყოფო ყვავი-
ლების, ჩენწოს და ჩალას. პროზას მა-
ღალი ხარისხისათვის ბრძოლაში
ჩენ უნდა ვეხვით მთავრობ
დაინიშნოს სკოთი მოსკოვში „სი-
ლაცია და სკავშირო თეატრის“ მო-
ყობისა. რომელშიც სოციალისტ
რი საბჭოთა რესუბლიკის კუ-
ლტურის ყელდა ხალხთა არტისტე-
ბიცებით საშეაღება გაგვაცნ
ჩენ, რუსებს, თავისი დრამატიუ-
ლელოვნებად და, მისი საშუალები

ପ୍ରମାଣିତ ହେଲା କୁଳକାନ୍ତରେ କାହାର କାହାର
କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର
କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର କାହାର

მოცულები ჩვენ ინტელექტუალების და გაშასაღამებ, მოძმებელებისა და წარმომაზე გენლებისა და მემკვიდრეობით, და ეს მემკვიდრეობა მტრულად ეჭინაა მდგრადი გონიერება გონიერის ხმას. ჩვენ დავიძლეთ კლასობრივ საზოგადო ებაში, სადაც თვითოული იძულებულია დაიცვოს თვით ყვილას წინააღმდეგ და მისაღამნი არ არის. სატრუქტო რეალურობის სამართლო, საოპერაციო, სახმარო, საცეკვაო, შრომითი როტმებით, მაგრამ მე კოლაბორატორი მხოლოდ იმის შესხებ, როც ვიცი: ძველი რუსული, ქართული უკრანული სიმღერები მუსიკალობის დაუსრულებელი მრავალფეროვნებით ხალხისათვის, არამედ თვითოული—საბჭოთა კომისიის სოციალისტურ ბი სამართლო, საოპერაციო, სახმარო, საცეკვაო, შრომითი როტმებით, მაგრამ მე კოლაბორატორი მხოლოდ იმის შესხებ, როც ვიცი: ძველი რუსული, ქართული უკრანული სიმღერები მუსიკალობის დაუსრულებელი მრავალფეროვნებით ხალხისათვის, არამედ თვითოული—საბჭოთა კომისიის სოციალისტურ

ପାଇଁ କିମ୍ବା କିମ୍ବା ହାତରେ ଲାଗୁ କରିବାରେ ଉପରେ ଦିଇଲାମାଣିକୁ ଏହାରେ ନାହିଁ ।

